

Ang Espiritu ng Hula: Nangunguna at Nagtuturo

Ang Dalawang Talaan ni Habakkuk

Jeff Pippenger

2012-10-15

Ang Dalawang Talaan ni Habakkuk 3 ng 95

Panimula: Ang Saligan ng Dalawang Talaan ni Habakkuk

Ang seryeng ito ay tinatawag na Ang Dalawang Talaan ni Habakkuk. Hanggang sa ngayon, kumukuha tayo ng ilang katotohanan mula sa mga Tsart ng 1843 at 1850, hindi upang ipagtanggol ang mga ito sa Biblia sa yugtong ito, kundi upang itatag na pinagtitibay ni Ellen White ang mga katotohanang ito. Ang aming pinaninindigan ay na kung itinatakwil mo ang mga saligang katotohanang ito, kasabay nito ay itinatakwil mo rin ang Espiritu ng Propesiya. Nais muna naming mailagay iyan sa talaan.

Pagsusuri sa Kasaysayan ng mga Millerita at sa Sigaw sa Hatinggabi

Sa aming unang presentasyon, binalangkas namin ang kasaysayan ng mga Millerita, ang mga panandang-daan mula 1798 hanggang 1844. Sa aming huling presentasyon, masusing sinuri namin ang kasaysayan mula sa panahon ng paghihintay hanggang sa pagsasara ng pinto noong Oktubre 22, 1844, na kinikilala ang panahong iyon bilang ang Sigaw sa Hatinggabi. Ang Sigaw sa Hatinggabi ay pumasok sa kasaysayan sa Exeter Camp Meeting, Agosto 12–17, 1844, at nagpatuloy hanggang Oktubre 22, 1844. Ang panahon ng paghihintay, na nagsimula noong Marso 1844, ay bahagi ng Sigaw sa Hatinggabi at ng proseso ng pagdalisay na naghanda sa isang bayan upang ipahayag ang mensahe nito.

Inasahan naming maitanim ito sa inyong mga puso at isipan kahapon. Lahat ng mga paglalarawan sa Salita ng Diyos tungkol sa mga panahon ng paghihintay ay nagsasalita tungkol sa wakas ng sanlibutan. Si Ellen White, sa kaniyang puna hinggil sa 1 Corinto 10:11, ay nagsabi, “Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit para sa ating panahon kaysa sa mga panahong kanilang kinabuhayan.” Sinasabi ng 1 Corinto 10:11, “Ang lahat ngang mga bagay na ito ay nangyari sa kanila na pinakatulad; at nangasulat dahil sa ikaaadmon sa atin, na dinatnan ng mga wakas ng mga panahon.” Ang kasaysayan ng mga Millerita ay isang kasaysayan ng magaganap sa wakas ng sanlibutan. Lahat ng mga biblikal na kasaysayang ito tungkol sa panahon ng paghihintay at sa sumusunod dito ay naglalarawan ng magaganap sa panahon ng paghihintay ng mga Millerita at sa Sigaw sa Hatinggabi. Kailangan nating maunawaan ang mga bagay na ito sapagkat ang kasaysayan ay mauulit.

Ang 2520: Ang Pagpapatibay ni Ellen White

Tinalakay na natin ang unang usapin sa mga Tsart na ito, bagaman hindi natin ito gaanong nabanggit. Ang unang doktrinang nais nating ipakita na malinaw na pinagtitibay ni Ellen White ay

ang 2520. Ang unang dalawang presentasyon ay idinisenyo upang akayin tayo rito. Bukas ng umaga, sisimulan nating isaalang-alang ang Daily sa Tsart na ito.

Pag-alaala sa Pangunguna at Pagtuturo ng Panginoon

Magsimula tayo sa Life Sketches, pahina 196: “Wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung ating malilimutan ang paraan ng pag-akay sa atin ng Panginoon, at ang Kaniyang aral sa ating nakaraang kasaysayan.” Ang tanging bagay na dapat ikatakot ng isang Kristiyano hinggil sa hinaharap ay ang mahulog mula sa landas at mapahamak. Ang dapat katakutan ay ang hindi pagtatamo ng buhay na walang hanggan. Dito, sinasabi ni Sister White na wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap maliban sa dalawang bagay. Ito ay isang pangkaraniwang sipi sa Espiritu ng Propesiya sa Adventismo, ngunit bihira mong marinig na may sinumang nagpapaliwanag kung anong pag-akay at kung anong mga aral ang kaniyang tinutukoy.

Ipakakita natin na ang pamumunong tinutukoy niya ay ang kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi. Sa kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi, si Cristo ang nangunguna sa panahon ng paghihintay, sa pagdating at pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi, at sa pagsasara ng pinto noong Oktubre 22, 1844. Itinalaga Niya ang kasaysayang iyon upang magluwal ng isang bayang makapapasok sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kabanal-banalang Dako na kasama Niya. Dapat tayong matakot na malimutan ang natatanging kasaysayang iyon, gayundin ang Kaniyang mga turo.

Ipakikita natin na may isang tiyak na aral na nagluwal ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang aral na iyon ay hindi ang pagbagsak ng Imperyong Ottoman noong Agosto 11, 1840, ni ang kalagayan ng mga patay, na lumitaw sa kasaysayan ng Mensahe ng Ikalawang Anghel sa Kasaysayang Millerita. Ito ay isang tiyak na aral sa Kasaysayang Millerita na nagluwal ng Sigaw sa Hatinggabi, na doo’y nanguna ang Panginoon, at wala tayong dapat ikatakot para sa hinaharap maliban na malimutan natin ang Kaniyang pangunguna at ang Kaniyang aral.

Iminumungkahi namin na ang sagisag kapwa ng Kaniyang pangunguna at ng Kaniyang pagtuturo ay ang Sigaw sa Hatinggabi. Basahin nating muli ang siping ito mula sa unang pangitain ni Ellen White: “Sa landas na ito ay naglalakbay ang mga Adventista patungo sa lunsod na nasa dulong dako ng landas. May isang maningning na ilaw na inilagay sa likuran nila sa pasimula ng landas, na sinabi sa akin ng isang anghel na siyang sigaw sa hatinggabi. Ang ilaw na ito ay tumatanglaw sa buong kahabaan ng landas, at nagbibigay-liwanag sa kanilang mga paa, upang sila’y huwag matisod. Kung pinanatili nilang nakatuon ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa unahan lamang nila, na pinangungunahan sila patungo sa lunsod, sila’y ligtas. Ngunit di nagtagal ay nanghimagod ang ilan, at nagsabi na ang lunsod ay napakalayo pa, at inaasahan nilang nakapasok na sila roon noon pa. Nang magkagayo’y pinalalakas sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagtataas ng Kaniyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kaniyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na pumapagaspas sa ibabaw ng pulutong ng mga Adventista, at sila’y sumigaw, ‘Aleluya!’ May iba namang padalus-dalos na itinanggi ang ilaw sa likuran nila, at sinabi na hindi ang Diyos ang umakay sa kanila nang gayon kalayo.”

Itinatanggi nila ang Sigaw sa Hatinggabi, at kaugnay ng Sigaw sa Hatinggabi, ipinahahayag nila na hindi sila inaakay ng Panginoon sa Sigaw sa Hatinggabi. Itinatanggi nila ang pangunguna ng Diyos

sa Sigaw sa Hatinggabi. “Ang liwanag sa kanilang likuran ay namatay, anupat iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila’y natisod at nawala sa kanilang paningin ang tanda at si Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutang nasa ibaba.”

Ang Sigaw sa Hatinggabi sa Konteksto

Muli nating titingnan ang kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi upang mailagay ito sa tamang konteksto bago natin talakayin ang 2520.

Mula sa *The Great Controversy*, mga pahina 391–395: “Nang lumipas ang panahong unang inaasahan ang pagparito ng Panginoon, noong tagsibol ng 1844,”—ito ang panahon ng pagpapaliban, ang unang pagkabigo—“yaong mga may pananampalatayang umasa sa Kanyang pagpapakita ay nasangkot sa loob ng isang panahon sa pag-aalinlangan at kawalang-katiyakan. Samantalang itinuring sila ng sanlibutan na lubusang nabigo at napatunayang nag-aruga ng isang maling akala, ang kanilang pinagmumulan ng kaaliwan ay nanatili pa ring ang salita ng Diyos. Marami ang nagpatuloy sa pagsisiyasat ng mga Kasulatan, muling sinusuri ang mga katibayan ng kanilang pananampalataya at maingat na pinag-aaralan ang mga hula upang magkamit ng higit na liwanag.”

Kung marami ang gumawa nito, nangangahulugan iyon na may ilan na hindi. Hindi nito sinasabing “sila”; sinasabi nito ang “marami”—may dalawang uri rito. “Ang patotoo ng Biblia na sumusuporta sa kanilang paninindigan ay waring malinaw at kapani-paniwala. Ang mga tandang hindi mapagkakamalan ay tumuturo na malapit na ang pagdating ni Cristo. Ang natatanging pagpapala ng Panginoon, kapuwa sa pagkahikayat ng mga makasalanan at sa pagkabuhay-muli ng espirituwal na buhay sa gitna ng mga Cristiano, ay nagpatotoo na ang pabalita ay mula sa Langit. At bagaman hindi maipaliwanag ng mga mananampalataya ang kanilang pagkabigo, nadama nilang tiyak na pinatnubayan sila ng Diyos sa kanilang nakaraang karanasan.

Kalakip ng mga hula na kanilang inakalang tumutukoy sa panahon ng ikalawang pagparito ay may mga tagubiling natatanging iniangkop sa kanilang kalagayan ng kawalang-katiyakan at pananabik, at nagpapalakas-loob sa kanila na maghintay nang may pagtitiis sa pananampalataya na ang mga bagay na ngayon ay malabo sa kanilang pang-unawa ay sa takdang panahon ay magiging maliwanag.

Sa talatang iyon, sinasabi, “Nahahabing magkakaugnay sa mga hula na kanilang itinuring na tumutukoy sa panahon ng ikalawang pagparito . . .” Anong mga hula ang pinaniwalaan nilang tumutukoy sa Ikalawang Pagparito? Ang 2520, ang 2300, at ang 1335. Pinaniwalaan nilang ang tatlong hulang ito ukol sa panahon ay nagwakas noong 1843, at iyon ang Ikalawang Pagparito.

Kabilang sa mga hulang ito ang nasa Habakuk 2:1–4: “Ako’y tatayo sa aking bantayan, at mananatili sa tore, at magbabantay upang makita kung ano ang Kaniyang sasabihin sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako’y sinaway. At sinagot ako ng Panginoon, at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at ilagay mong malinaw sa mga tapyas, upang makatakbo ang bumabasa nito. Sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa takdang panahon, ngunit sa wakas ay magsasalita, at hindi magsisinungaling: bagaman ito’y magluwat, hintayin mo; sapagkat ito’y tiyak na darating, hindi ito magtatagal. Narito, ang kaniyang kaluluwa na nagmamataas ay

hindi matuwid sa kaniya: ngunit ang ganap ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya.”

Noon pang 1842, ang tagubiling ibinigay sa hulagang ito na “isulat mo ang pangitain, at ilagay mo itong maliwanag sa mga tapyas, upang makatakbo ang bumabasa nito,” ay nagmungkahi kay Charles Fitch ng paghahanda ng isang tsart na makahuhula upang ilarawan ang mga pangitain ni Daniel at ng Pahayag. Ang paglalathala ng tsart na ito ay itinuring na isang katuparan ng utos na ibinigay kay Habacuc. Gayunman, walang sinumang nakapansin noon na ang isang waring pagkaantala sa katuparan ng pangitain—isang panahon ng paghihintay—ay inihaharap sa gayunding hula. Pagkaraan ng kabiguan, ang Kasulatang ito ay nagpakitang lubhang mahalaga: “Sapagka’t ang pangitain ay ukol pa sa takdang panahon, ngunit sa wakas ay magsasalita, at hindi magsisinungaling: bagaman ito’y magluwat, hintayin mo; sapagka’t walang pagsalang darating, hindi magtatagal. . . . Ang ganap ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya.”

Ang Tsart ng 1843 at ang Espiritu ng Propesiya

Hindi mahalaga kung ikaw man ay gumagawa ng regular na gawain o di-regular na gawain—mga katawagang ginagamit ni Ellen White para sa gawain ng conference at sa gawaing may sariling panustos, ayon sa pagkakasunod. Pumaroon ka man sa mga nangungunang ministryong may sariling panustos sa Adventismo o sa General Conference o sa Biblical Research Institute, kung tatanungin mo sila tungkol sa 1843 Chart, sasabihin nila, “Maraming pagkakamali sa Chart na ito.” Hindi sila sumasang-ayon kay Ellen White, na nagsasabing iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ibabaw ng “isang pagkakamali” sa ilan sa mga bilang sa Chart na ito.

Ngunit inilalagay din nila ang kanilang sarili sa pagsalungat sa Salita ng Diyos. Sa Habakkuk, sinasabi na ang pangitaing ito ay “. . . hindi magsisinungaling.” Ang pangitain na ilalagay ng mga Pioneer sa Tsart ng 1843, na siya naman nilang ginawa, ay katuparan ng Habakkuk 2. Ito ang pangitaing dapat nilang ilagay sa Tsart na ito, at sinasabi ng Habakkuk 2 na ang pangitaing ito ay “. . . hindi magsisinungaling.” Kaya, kapag sinasabi mo na ang Tsart na ito ay “puno ng mga pagkakamali,” sinasalungat mo kapuwa ang Espiritu ng Propesiya at ang Biblia.

Ang isang bahagi rin ng propesiya ni Ezekiel ay naging bukal ng lakas at kaaliwan sa mga mananampalataya: “Ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, ano ang kawikaang iyan na nasa inyo sa lupain ng Israel, na nagsasabi, Ang mga araw ay humahaba, at bawat pangitain ay nabibigo? Kaya’t sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos. . . . Ang mga araw ay malapit na, at ang katuparan ng bawat pangitain. . . . Ako ay magsasalita, at ang salitang aking sasalitain ay mangyayari; hindi na ito magtatagal pa.” “Sinasabi ng sambahayan ng Israel, Ang pangitaing kaniyang nakikita ay ukol pa sa maraming araw na darating, at siya’y nanghuhula tungkol sa mga panahong malayo pa. Kaya’t sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos; Wala nang alinman sa aking mga salita ang magtatagal pa, kundi ang salitang aking sinalita ay magaganap.” Ezekiel 12:21–25, 27, 28.

Dalawang Uri ng mga Mananamba

Pansinin na tinutukoy niya ang dalawang uri ng mga mananamba. Sinasabi niya na marami, nang dumating ang kabiguang ito, ay nagpatuloy sa pag-aaral ng mga propesiya, na nagpapahiwatig na may isang uri na hindi nagpatuloy. Magkakaroon pa tayo ng higit na liwanag tungkol sa pagkakaiba ng dalawang uri.

Ang katuparan ng Habakkuk 2:1–4 ay ang tsart ng 1843 at ang tsart ng 1850. Maging sa Habakkuk, sinasabi ng talata 4 na ang ganap ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya, at siya na ang puso ay nagmamataas. Inilalarawan nito ang dalawang uri ng mga mananamba. Ang kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagluluwal ng dalawang uri ng mga mananamba, at ang dalawang uring iyon ay tinutukoy sa Habakkuk.

Sa kasunod na talata, matapos tumukoy sa Habakkuk 2 at Ezekiel, kinikilala niya ang isa sa mga uri: “ang mga naghihintay.” Sino ang mga naghihintay? Sila yaong mga tumutupad sa Daniel 12, “Mapalad ang naghihintay, at dumarating sa 1335.” Ang uring ito ay ang mga naghihintay.

Nagalak ang mga naghihintay, sa paniniwalang Siya na nakaaalam ng wakas mula pa sa pasimula ay tumingin sa paglipas ng mga kapanahunan at, sa pagkakita nang patiuna sa kanilang kabiguan, ay nagbigay sa kanila ng mga salita ng lakas ng loob at pag-asa.

May isang kapatid na babae ang tumawag na ilang taon nang naglilingkod sa isa sa mga bansa sa Silangang Europa. Siya ay taga roon, lumipat sa Estados Unidos, at nang maunawaan niya ang mensaheng ito, ay muling bumalik. Hinarap niya ang pagsalungat, anupat ang dati niyang pamilya sa iglesya ay nakipag-ugnayan sa pamunuan sa kaniyang bansa upang “ipagsara sa kaniya ang pintuan.” Kamakailan, binuksan ng Panginoon ang pintuan upang maibahagi niya ang mensaheng ito sa mga pangkat.

Tumawag siya nang maaga ngayong umaga, na ibinabahaging ang isang hadlang ay ang transportasyon. Kinailangan nila ang isang sasakyan upang makapaglakbay at maituro ang mensaheng ito, ngunit kapos sila sa salapi. Pagkarating na pagkarating nila sa lugar na ito, ang mga kaibigang mula sa Estados Unidos, na kinilos ng Panginoon sa kanilang budhi, ay nagpadala ng sapat na salapi upang makabili ng isang sasakyan.

Ito ang uri ng karanasang nagaganap sa mga nabigo. Sila ay nabigo, ngunit pinangunahan sila ng Panginoon sa mga Kasulatan upang palakas ang kanilang loob, na sinasabi, “Ang pagkabigong ito ay alinsunod sa Aking pamamatnubay. Magpatuloy lamang kayo.”

Kung hindi dahil sa gayong mga bahagi ng Kasulatan, na nagpapayo sa kanila na maghintay nang may pagtitiyaga at panghawakang matibay ang kanilang pagtitiwala sa salita ng Diyos, ang kanilang pananampalataya ay nanghina sana sa oras na iyon ng pagsubok.

Ang Talinghaga ng Sampung Dalaga at ang Panahon ng Pagkaantala

Pansinin kung paanong iniuugnay ni Sister White ang talinghaga ng Sampung Dalaga sa Habakkuk 2, yamang kapuwa tinalakay ng mga ito ang isang panahon ng paghihintay at ang dalawang uri ng mga sumasamba.

“Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay inilalarawan din ang karanasan ng bayang Adventista. Sa Mateo 24, bilang tugon sa tanong ng Kaniyang mga alagad tungkol sa tanda ng Kaniyang pagparito at ng wakas ng sanlibutan, itinuro ni Cristo ang ilan sa pinakamahahalagang pangyayari sa kasaysayan ng sanlibutan at ng iglesya mula sa Kaniyang una hanggang sa Kaniyang ikalawang pagparito; samakatuwid baga, ang pagkalipol ng Jerusalem, ang malaking kapighatian ng iglesya sa ilalim ng mga pag-uusig na pagano at papal, ang pagdidilim ng araw at buwan, at ang pagbagsak ng mga bituin. Pagkatapos nito ay nagsalita Siya tungkol sa Kaniyang pagdating sa Kaniyang kaharian, at isinalaysay ang talinghagang naglalarawan sa dalawang uri ng mga alipin na naghihintay sa Kaniyang pagpapakita. Nagsisimula ang kabanata 25 sa mga salitang: ‘Kung magkagayo’y itutulad ang kaharian ng langit sa sampung dalaga.’ Dito ay inihaharap sa paningin ang iglesyang nabubuhay sa mga huling araw,”—ngayon, ikinakapit niya ito sa kasaysayan ng mga Millerita, ngunit pansinin ninyo ang kaniyang sinasabi—“Dito ay inihaharap sa paningin ang iglesyang nabubuhay sa mga huling araw,”—sino ang “iglesyang nabubuhay sa mga huling araw”? Iyan ay tayo.

“Iyon ding itinutukoy sa huling bahagi ng kabanata 24. Sa talinghagang ito, ang kanilang karanasan ay inilalarawan sa pamamagitan ng mga pangyayari sa isang kasalang Silanganin. ‘Kung magkagayo’y ang kaharian ng langit ay matutulad sa sampung dalaga, na kinuha ang kanilang mga ilawan, at nagsilabas upang salubungin ang kasintahang lalaki. At ang lima sa kanila ay matatalino, at ang lima ay mangmang. Yaong mga mangmang ay kinuha ang kanilang mga ilawan, datapuwa’t hindi nagsipagdala ng langis na kasama nila: ngunit ang matatalino ay nagsipagdala ng langis sa kanilang mga sisidlan kalakip ng kanilang mga ilawan. Samantalang nagluluwat ang kasintahang lalaki, silang lahat ay inantok at nangakatulog. At nang hatinggabi ay may sumigaw, Narito, dumarating ang kasintahang lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya.’”

Ang pagparito ni Cristo, gaya ng ipinahayag ng mensahe ng unang anghel, ay naunawaang inilarawan ng pagdating ng kasintahang lalaki. Ang malawakang repormasyon sa ilalim ng pagpapahayag ng Kaniyang nalalapit na pagparito ay tumutugma sa paglabas ng mga dalaga. Sa talinghagang ito, gaya sa Mateo 24, dalawang uri ang inilalarawan. Lahat ay kumuha ng kanilang mga ilawan, ang Biblia, at sa liwanag nito ay lumabas upang salubungin ang Kasintahang Lalaki. Ngunit samantalang kinuha ng mga mangmang ang kanilang mga ilawan nang walang langis, ang marurunong ay kumuha ng langis sa kanilang mga sisidlan. Tinanggap ng marurunong ang biyaya ng Diyos, ang kapangyarihang muling lumilikha at nagbibigay-liwanag ng Espiritu Santo, na siyang gumawa sa Kaniyang salita na isang ilawan sa kanilang mga paa. Kanilang sinaliksik ang mga Kasulatan upang matutuhan ang katotohanan at taimtim na hinanap ang kadalisan ng puso at buhay. Ang mga ito ay nagkaroon ng pansariling karanasan at pananampalataya sa Diyos at sa Kaniyang salita, na hindi maigugupo ng kabiguan at pagkaantala. Ang iba naman ay kumilos dahil sa bugso ng damdamin, na umaasa sa pananampalataya ng kanilang mga kapatid, nasisiyahan sa mabubuting damdamin ngunit kulang sa lubos na pagkaunawa sa katotohanan o sa tunay na gawa ng biyaya. Hindi sila handa sa pagkaantala at kabiguan. Nang dumating ang mga pagsubok, nanghina ang kanilang pananampalataya, at ang kanilang mga ilawan ay nangagningas nang malabo.

“Samantalang ang kasintahang lalaki ay nagtatagal,”

Kailan nagpaliban ang Kasintahang Lalaki? Marso 22, 1844. Siya ay nagpaliban. Ano ang mangyayari ngayon? Ang dalawang uring ito ay mahahayag.

Kapag ating nalilimutan ang Sigaw sa Hatinggabi at nahuhulog mula sa landas tungo sa masamang sanlibutan sa ibaba, ipinakikita natin na hindi natin nauunawaan ang Ebanghelyo. Ang Walang-hanggang Ebanghelyo ay ang gawain ni Cristo sa paglalabas ng dalawang uri ng mga sumasamba, batay sa isang sumusubok na propetikong mensahe. Mula sa panahon ng pagkaantala hanggang sa pagsasara ng pintuan, ito ang kasukdulan ng Walang-hanggang Ebanghelyo. Dito, kinukuha ng Panginoon ang dalawang uri sa panahon ng pagkaantala, na nagnanais na akayin sila kasama Niya tungo sa Paghuhukom, at inilalagay sila sa isang proseso ng pagsubok upang patunayan kung tunay ngang mayroon silang langis o wala. Ito ang kasukdulan ng gawain ni Cristo ng paghihiwalay ng ginto sa dumi, ng trigo sa mga panirang damo, ng marurunong sa mga mangmang.

“Samantalang nagluluwat ang kasintahang lalaki, silang lahat ay inantok at nangatulog.” Sa pagluwat ng kasintahang lalaki ay kinakatawan ang paglipas ng panahong inaasahan ang Panginoon, ang pagkabigo, at ang wari’y pagkaantala. Sa panahong ito ng kawalang-katiyakan, ang sigla ng mga mababaw at may pusong hati ay madaling nagsimulang manghina, at ang kanilang mga pagsisikap ay lumuwag; datapuwa’t yaong ang pananampalataya ay nakasalig sa isang pansariling pagkakilala sa Biblia ay may batong tuntungan sa ilalim ng kanilang mga paa, na hindi mahuhugasan ng mga alon ng pagkabigo. “Silang lahat ay inantok at nangatulog;” ang isang pangkat ay nasa kawalang-pag-aalala at pagtalikod sa kanilang pananampalataya, ang isa namang pangkat ay matiyagang naghihintay hanggang sa maibigay ang lalong malinaw na liwanag. Gayunman, sa gabi ng pagsubok, ang huling pangkat ay waring nawalan din, sa ilang antas, ng kanilang sigasig at pagtatalaga. Ang may pusong hati at ang mababaw ay hindi na maaaring umasa sa pananampalataya ng kanilang mga kapatid. Ang bawat isa ay kailangang tumayo o mabuwal dahil sa kaniyang sarili.

Nang dumating ang kabiguan, dalawang uri ang nagsimulang matulog nang magkakaiba; ngunit maging ang matatalinong dalaga ay nawalan din ng ilang bahagi ng kanilang sigasig. Pinangungunahan ito ng Panginoon, upang nang dumating ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa Exeter Camp Meeting, maisakatuparan Niya ang isang gawain sa gitna nila.

Ang Proseso ng Pagsubok: Ang Panahon ng Paghihintay at ang Sigaw sa Hatinggabi

Mula sa Spirit of Prophecy, tomo 4, pahina 228: Alalahanin na ang prosesong ito—ang Sigaw sa Hatinggabi, mula sa Panahon ng Paghihintay hanggang sa pagsasara ng pinto—ay ang Panginoon na sumusubok sa Kaniyang bayan. Ang Sigaw sa Hatinggabi sa Camp Meeting sa Exeter, sa pagpapahayag nito hanggang Oktubre 22, 1844, ay isa lamang bahagi ng kasaysayang iyon. Hindi ito maaaring ihiwalay sa panahon ng paghihintay, na naghahanda para sa epekto ng Sigaw sa Hatinggabi sa gitna ng dalawang uri ng mga sumasamba. Dapat ninyong maunawaan ang Sigaw sa Hatinggabi, sapagkat kung hindi, kayo ay mahuhulog mula sa landas.

Binalak ng Diyos na subukin ang Kaniyang bayan. Tinakpan ng Kaniyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtutuos ng mga panahong makapropesiya. Tinakpan ng Kaniyang kamay, ng kamay ng Panginoon, ang isang natatanging pagkakamali sa pagtutuos ng mga panahong makapropesiya, sa maramihan. Hindi natuklasan ng mga Adventista ang kamaliang iyon, ni natuklasan man ito ng pinakamarurunong sa kanilang mga kalaban. Sinabi ng mga ito, “Wasto ang inyong pagtutuos ng mga panahong makapropesiya. May isang dakilang pangyayari na malapit nang maganap; ngunit hindi yaon ang inihuhula ni G. Miller; yaon ay ang pagkahikayat ng sanlibutan, at hindi ang ikalawang pagparito ni Cristo.”

Lumipas ang panahon ng paghihintay, at si Cristo ay hindi napakita para sa pagliligtas ng Kaniyang bayan. Yaong mga umasa sa kanilang Tagapagligtas nang may taimtim na pananampalataya at pag-ibig ay dumanas ng mapait na kabiguan. Gayunman, tinupad ng Panginoon ang Kaniyang layunin: sinubok Niya ang mga puso ng mga nagpapahayag na naghihintay sa Kaniyang pagpapakita. Sa kanila ay marami ang naudyukan ng takot sa halip na ng pag-ibig sa katotohanan. Nang ang inaasahang pangyayari ay hindi naganap, ipinahayag ng mga taong ito na sila’y hindi nabigo; kailanma’y hindi sila naniwala na si Cristo ay darating. Sila ang kabilang sa mga unang nangutya sa kalungkutan ng mga tunay na mananampalataya.

Ito ang layunin ng Panginoon. Wala tayong anumang dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung ating malimutan kung paanong tayo ay pinangunahan ng Panginoon sa ating nakaraang karanasan, at wala tayong anumang dapat ikatakot maliban kung ating malimutan ang mga turo ng Panginoon sa ating nakaraang karanasan. Iminumungkahi namin na hindi mo maihihiwalay ang pangungunang ito mula sa Kanyang pagtuturo.

Mga Life Sketches nina James White at Ellen G. White 1888, mga pahina 186–187: “Sinubok at pinatunayan ng Diyos ang kaniyang bayan sa pamamagitan ng paglipas ng panahon noong 1843. Ang pagkakamali—isang bukod-tanging pagkakamali—na kanilang nagawa sa pagtuos ng mga panahong makahula ay hindi kaagad natuklasan maging ng mga marurunong na lalaking sumasalungat sa mga pananaw niyaong mga naghihintay sa pagparito ni Cristo. Ipinahayag ng mga malalalim na iskolar na ito na si G. Miller ay tama sa kaniyang pagkalkula ng panahon, bagaman siya’y kanilang tinututulan tungkol sa pangyayaring siyang magtatakda ng kasukdulan ng panahong iyon. Ngunit sila, at ang naghihintay na bayan ng Diyos, ay kapuwa nasa iisang pagkakamali hinggil sa usapin ng panahon.”

Lubos naming pinaniniwalaan na ang Diyos, sa Kaniyang karunungan, ay nagtakda na ang Kaniyang bayan ay dumanas ng isang kabiguan, na lubhang angkop upang ihayag ang mga puso at linangin ang mga tunay na pagkatao—hindi lamang upang ihayag ang kanilang mga puso kundi upang linangin ang kanilang mga pagkatao, na dalhin ito sa isang kalagayang maipakikita sa panahong dumarating sa Sigaw sa Hatinggabi ang isang pagsubok. Yaong mga tumanggap sa pabalita ng unang anghel dahil sa takot sa mga kahatulan ng Diyos, at hindi sapagkat iniibig nila ang katotohanan at nagnanais ng isang mana sa kaharian ng langit, ay nahayag ngayon sa kanilang tunay na anyo. Sila ay kabilang sa mga unang nangutya sa mga nabigo na taimtim na nanabik at umibig sa pagpapakita ni Jesus. Ang pinakamasusing pagsubok na ito ng Diyos ay nahayag ng tunay na pagkatao ng mga mag-iibas sa pananagutan at sa kadustaan sa pamamagitan ng

pagkakaila sa kanilang pananampalataya sa oras ng pagsubok.

Yaong mga nabigo ay hindi pinabayaang manatili sa kadiliman; sapagkat sa pagsisiyasat sa mga panahong makahula nang may taimtim na mga panalangin, ang kamalian ay natuklasan—ang tanging kamalian—at ang pagsubaybay sa panulat ng hula sa buong panahon ng pagkaantala. Sa masayang pag-asam sa pagparito ni Cristo, ang tila pagkaantala ng pangitain ay hindi naisama sa pagtutuos, at iyon ay naging isang malungkot at di-inaasahang pagkabigla. Gayunman, ang mismong pagsubok na ito ay lubhang kinakailangan upang mahayag at mapatatag ang mga tapat na sumasampalataya sa katotohanan. Ang panahon ng pagkaantala ay lubhang kinakailangan. Hindi lamang nito ipakikita ang dalawang uri at pasisimulan ang paghubog ng kanilang mga likas na ihahayag sa kasaysayan ng Panaghoy sa Hatinggabi hanggang sa pagsasara ng pintuan, kundi kinakailangan din ito upang patatagin yaong mga lalabas na nasa tamang panig ng usapin. Hindi mo maaaring ihiwalay ang panahon ng pagkaantala sa Panaghoy sa Hatinggabi o sa pagsasara ng pintuan.

Kapag inyong itinatanggi ang Sigaw sa Hatinggabi, itinatanggi ninyo ang mismong kasaysayang iyon. Ang Sigaw sa Hatinggabi ay hindi lamang ang mensahe ni Samuel Snow sa Exeter Camp Meeting; ito ang karanasan ng panahon ng paghihintay. Dito pinangungunahan ng Panginoon. Wala tayong anumang dapat ikatakot para sa hinaharap, maliban kung ating malimutan ang pag-akay ng Panginoon sa ating nakaraang kasaysayan—ang kasaysayang ito ng panahon ng paghihintay at ng Sigaw sa Hatinggabi, kung saan Kaniyang dinadala sa kasukdulan ang Walang Hanggang Ebanghelyo sa Kasaysayang Millerita, na nagbubunga ng dalawang uri ng mga sumasamba.

Maagang mga Sulatin, pahina 74: “Nakita ko na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na ito ay hindi dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang kalooban; na ang Kaniyang kamay ay nasa ibabaw nito at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa alisin ang Kaniyang kamay.”

Ang Hiwaga ng Kasamaan at ang Proseso ng Pagsubok

Kung mayroon lamang tayong panahon, maaari nating talakayin ang hiwaga ng kasamaan. Ang hiwaga ng kasamaan ay maaaring magkaroon ng higit sa isang wastong pakahulugan, ngunit dito ay tumutukoy ito sa gawain ni Satanas sa paghahalo ng masama sa mabuti, ng katotohanan sa kamalian, sa mga banal na kasaysayan kung saan sinusubok ng Panginoon ang Kaniyang bayan. Sa mga banal na kasaysayan ng Kasulatan kung saan dinadala ng Panginoon ang Kaniyang bayan sa isang proseso ng pagsubok, lagi ninyong makikita ang hiwaga ng kasamaan—ang pagkilos ni Satanas sa paghahalo ng katotohanan sa kamalian. Kapag dumarating ang mga tao sa puntong ito ng pagsubok, pinalalabo ng hiwaga ng kasamaan ang mga usapin.

Nang dumating ang panahon ng pagsubok ni Noe, sinasabi sa atin ng Biblia na ang binhi ni Satanas ay naihalo na sa binhi ng Diyos bago pa iyon. Ito ang naging sanhi upang matupad ang hiwaga ng kasamaan sa panahon ni Noe, na ipinahayag sa Genesis bilang ang pagkuha ng mga anak ng Diyos sa mga anak na babae ng mga tao upang maging mga asawa—ang paghahalo ng dalawang binhi,

ang hiwaga ng kasamaan na nauuna sa pagsubok kay Noe.

Sa pagsubok kay Moises at sa Dagat na Pula, inilalarawan ng Kasulatan kung paanong ang Israel, na susubukin sa Dagat na Pula at sa Sinai, ay napasama dahil sa mga aral ng Ehipto matapos manatili roon nang napakatagal. Iyon ang hiwaga ng kasamaan—ang pagiging naimpluwensiyahan ng mga katuruang sataniko.

Noong panahon ng mga Judio, ang mga turong Griyego ang naghanda ng daan upang tanggihan ng Sanedrin ang kanilang proseso ng pagsubok.

Sa kasaysayan ng mga Millerite, ang mga Millerite sa mga simbahang Protestante ay kararating lamang mula sa 1260 taon ng impluwensiya ng Kapapahan, na sumira sa dalisay na binhi sa pamamagitan ng maruming binhi, na nagbunga ng hiwaga ng kasamaan na nauna sa pagsubok ng Kasaysayang Millerite.

Iyan ang hiwaga ng katampalasan na laging naroroon.

Kung pag-aaralan ninyo kung paano gumagawa ang hiwaga ng kasamaan, pumunta kayo sa Patriarchs and Prophets, sa unang kabanata. Sinasabi sa atin ni Sister White kung paano isinagawa ni Satanas ang hiwaga ng kasamaan sa Langit. Magkakaroon ng isang pagsubok sa Langit hinggil sa kung aling mga anghel ang mananatili at kung alin ang aalisin, at isinasagawa na ni Satanas ang hiwaga ng kasamaan doon mismo sa Langit bago pa ang prosesong iyon ng pagsubok.

Ginawa ito ni Satanas sa pamamagitan ng palihim na paghahasik ng pag-aalinlangan, ng paglalagay ng kaniyang salita sa itaas ng Salita ng Diyos, at higit sa lahat, sa pag-akay sa iba upang ipahayag ang kaniyang mga huwad na katuruan—isang mapaminsalang gawain. Maglalagay siya ng pag-aalinlangan sa iyong isipan, at pagkatapos ay lalabas ka at ipahahayag mo ang pag-aalinlangang iyon sa isang pangkat. Kung may sinumang magreklamo tungkol sa pag-aalinlangan, sa iyo sila magrereklamo, hindi sa kaniya.

Kamakailan, isang pastor sa Spokane, Washington, ang nagkomento tungkol sa Early Writings, pahina 74, na nagsasabi, “Pumunta ako sa diksyunaryo noong panahon ni Ellen White, ang Webster’s Dictionary, at ang figures ay hindi nangangahulugang may anumang kinalaman sa aritmetika.” Karamihan sa mga nakarinig niyon ay hindi na magsisiyasat at paniniwalaan siya. Sa pinakamababa, ang pastor na iyon ay naghahasik ng pag-aalinlangan tungkol sa kung ano ang kinakatawan ng mga figures sa siping ito; sa katotohanan, siya ay nagsisinungaling. Sinasabi ng Webster’s 1828 Dictionary: FIGURE, n. Sa aritmetika, isang tanda na tumutukoy sa isang bilang, gaya ng 2, 7, 9.

Ipinahahayag niya ang pag-aalinlangan, na ginagawa ang gawang inilalarawan bilang hiwaga ng kasamaan. Kaniyang ipinakikilala sa mga Adventista, kung sila’y handang makakita, na sa panahong ito sa kasaysayan ng daigdig, kinakailangang maunawaan ninyo ang katotohanan para sa inyong sarili at huwag makinig sa mga tao; sapagkat, “. . . ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na: . . . .”

Mga Unang Sinulat, pahina 74: “. . . na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang ninanais, na ang Kaniyang kamay ay nasa ibabaw at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa alisin ang Kaniyang kamay.”

Ito ay panlilihis, at madalas itong ginagawa ng mga teologo. Kung nais mong maunawaan kung ano ang kahulugan ng isang salita sa Biblia o sa Espiritu ng Hula, hindi ka muna sa mga diksyunaryo titingin; sa propeta ka titingin. Halimbawa, ginagamit ni Daniel ang salitang Hebreo na rum sa Daniel 8:11, na isinalin bilang “inalis.” Iniisip ng mga tao na ang kahulugan nito ay “tinanggal,” ngunit ginamit ni Daniel ang rum nang lima pang ulit, at hindi ito kailanman nangahulugang “alisin” — ang ibig nitong sabihin ay “itaas at itampok.” Kaya, ang isipin na ang rum sa Daniel 8:11 ay nangangahulugang “alisin” ay pagsunod sa tradisyon, hindi sa paraan ng paggamit ni Daniel sa salita.

Gayundin, tungkol kay Ellen White: Kung nais ninyong igiit na sa *Early Writings*, 74, ang “figures” ay nangangahulugang mga anyong-sining o mga grapiko, maaari ninyong sabihin, “Hindi sinasabi ng diksyunaryo noong panahon ni Ellen White na ang figures ay nangangahulugang aritmetika,” sa pag-asang ang karamihan sa mga tao ay hindi magsusuri. Ngunit kung susuriin nila, matutuklasan nilang ang figures ay tunay ngang nangangahulugang aritmetika.

Ngunit ang unang pinupuntahan mo ay si Ellen White mismo: Ano ang ibig niyang sabihin sa figures? Sa *Early Writings*, pahina 74, sinasabi niya, “His hand was over and hid a mistake in some of the figures,” at sa pahina 236 ay sinasabi niya, “His hand covered a mistake in the reckoning of the prophetic periods.” Tinutukoy ng propetisa na ang kaniyang terminolohiya, figures, ay tumutukoy sa mga panahong makahulugang itinakda—sa pagtutuos, hindi sa likhang-sining.

Kaya, ano ang tinakpan ng Panginoon ng Kaniyang kamay? Tinakpan Niya ng Kaniyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtutuos ng mga panahong makahulugang—ang mga bilang.

Ang Pagpapatibay ni Ellen White sa 2520

Ito ang buod ng usapin. Marami ang naghaharap ng kaparehong mensaheng aming inihaharap, at sinusuportahan ko sila. Ngunit pagdating sa 2520 at kung pinaniwalaan ni Ellen White na ito ay isang balidong propesiya, ito ang pangangatwiran—ito ang katibayan at dito kayo dapat magsimula. Ang lahat ng iba pang mga pangangatwiran ay balido at totoo, ngunit ito ang panimulang punto.

Sa *Early Writings*, pahina 74, kung saan sinasabi nitong iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ibabaw ng isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, ipinaliwanag niya kung ano ang kahulugan nito sa gayon ding aklat, sa pahina 236: “Nakita ko ang bayan ng Diyos na nagagalak sa pag-asa, na hinihintay ang kanilang Panginoon. Datapuwa’t layunin ng Diyos na sila’y subukin.” Siya ay tumutukoy sa Panahong ng Paghihintay [Marso 22, 1844], ang unang kabiguan.

Hindi siya nagsasalita tungkol sa Kabiguan noong Oktubre 22, 1844, sapagkat sila ay susubukin din doon; kundi dito ay nagsasalita siya tungkol sa Marso 22, 1844, ang panahon ng pagkaantala: “Itinalaga ng Diyos na subukin sila.” “Tinakpan ng Kaniyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtutuos ng mga panahong panghula.” Paano Niya sila susubukin sa pamamagitan ng panahon ng

pagkaantala? Sa pamamagitan ng pagpipigil ng Kaniyang kamay sa kanilang pagkaunawa sa mga panahong panghula. Wala kayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung malimutan natin kung paano tayo inakay ng Panginoon noong nakaraan, sa kasaysayan ng mga Millerita at sa Kaniyang mga turo.

Ang mga propetikong panahong ito ang mga aral na nagluwal ng panahong paghihintay. “Tinakpan ng Kaniyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtuos ng mga propetikong panahon. Ang mga umaasa sa kanilang Panginoon ay hindi nakatuklas sa pagkakamaling ito,”—iisang pagkakamali—“at maging ang mga pinakamarurunong na lalaking sumalungat sa panahon ay hindi rin ito nakita. Itinalaga ng Diyos na salubungin ng Kaniyang bayan ang isang kabiguan. Lumipas ang panahon, at yaong mga may masayang pag-asa sa kanilang Tagapagligtas ay nalumbay at nasiraan ng loob, samantalang yaong mga hindi umibig sa pagpapakita ni Jesus, kundi tumanggap sa mensahe dahil sa takot, ay natuwa na Siya ay hindi dumating sa panahong inaasahan. Ang kanilang pagpapahayag ay hindi nakaabot sa puso at hindi nakapagpadalisay ng buhay. Ang paglipas ng panahon ay sadyang angkop upang ihayag ang gayong mga puso. Sila ang mga unang tumalikod at tumuya sa mga nalulungkot at nabigong talagang umibig sa pagpapakita ng kanilang Tagapagligtas. Nakita ko ang karunungan ng Diyos sa pagsubok sa Kaniyang bayan at sa pagbibigay sa kanila ng isang masusing pagsubok upang matuklasan yaong mga uulong at tatalikod sa oras ng pagsubok.

Si Jesus at ang buong hukbo ng langit ay tumingin nang may habag at pag-ibig sa mga naghintay na may marubdob na pananabik na makita Siya na iniibig ng kanilang mga kaluluwa. Ang mga anghel ay lumiligid sa palibot nila upang alalayan sila sa oras ng kanilang pagsubok. Yaong mga nagpabaya na tanggapin ang makalangit na pabalita ay naiwan sa kadiliman, at nag-alab laban sa kanila ang galit ng Diyos, sapagkat ayaw nilang tanggapin ang liwanag na Kaniyang isinugo sa kanila mula sa langit. Yaong mga tapat ngunit nabigo, na hindi maunawaan kung bakit hindi dumating ang kanilang Panginoon, ay hindi pinabayaang manatili sa kadiliman. Muli silang inakay sa kanilang mga Biblia upang siyasatin ang mga makahulag panahon. Inalis ang kamay ng Panginoon mula sa mga bilang, at ang pagkakamali—iisa lamang—ay ipinaliwanag.

Dito ay ipinaliliwanag niya ang pagkakamali sa mga bilang sa Tsart ng 1843, at naipaliwanag na rin niya na ang mga bilang ay kumakatawan sa mga panahong makahula. “Nakita nila na ang mga panahong makahula ay umaabot hanggang 1844, at na ang gayunding katibayang kanilang iniharap upang ipakita na ang mga panahong makahula ay nagwakas noong 1843, ay nagpapatunay na ang mga ito ay magtatapos noong 1844.” Wakas ng usapan! Inilalagay ni Ellen White ang kaniyang tatak ng pagsang-ayon sa 2520.

Mayroon lamang tatlong panahong makahula sa Tsart ng 1843 na naunawaan nilang nagwakas noong 1843: ang 1335, ang 2520, at ang 2300. Iniinat ng Diyos ang Kaniyang kamay sa ibabaw ng isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang—ang mga panahong makahula sa Tsart na ito—hanggang sa maalis ang Kaniyang kamay. Nang alisin Niya ang Kaniyang kamay, ang mga tapat na naghihintay ay inakay na muling pag-aralan ang mga panahong makahula at nasumpungang ang gayunding katibayan na umakay sa kanila noon upang iharap na ang mga panahong makahula ay nagsara noong 1843 ay kinilalang nagpapatunay noon na dalawa sa mga ito ay nagtapos noong

1844.

Ang 1335 ay nagsisimula noong AD508 at nagtatapos noong 1843. Ang 2520 ay nagsisimula noong 677BC at naapektuhan ng kabuuan ng taon. Inakala ng mga Pionero na ito ay nagtatapos noong 1843, ngunit kalaunan ay naunawaan nila na ang gayunding katibayan na umakay sa kanila upang ipahayag ang 1843 ay nagpatunay na ang hula ng 2520 ay nagtatapos noong 1844. Ang hula ng 2300 ay nagsisimula noong 457BC, at inakala nilang ito ay nagtatapos noong 1843, ngunit pagkaraan ng pagkabigo, sa pamamagitan ng kanilang pag-aaral ng mga panahong makahula, natanto nila na ito ay nagtatapos noong 1844.

May tatlo lamang na mga hula na kanilang ipinagpalagay na magwawakas noong 1843, at isa sa mga ito ay tunay na nagwawakas: ang 1335. Ang hulang ito ay hindi yaong pinanghawakan ng Panginoon sa Kaniyang kamay. Tinutukoy nito ang kasaysayan ng mga Millerita mula sa Panahon ng Pag-aantala, sa pamamagitan ng Sigaw sa Hatinggabi, hanggang sa Oktubre 22, 1844.

Sa presentasyon kahapon, nagtatapos tayo sa siping ito mula kay Ellen White: “Mapapalad ang mga matang nakakita ng mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.” Ito ay “Mapalad ang dumarating sa 1843.” Sa susunod na talata, sinabi niya, “Ang mensahe ay naibigay na. At hindi dapat magkaroon ng anumang pagkaantala sa muling pag-uulit ng mensahe, sapagkat ang mga tanda ng mga panahon ay natutupad; ang pangwakas na gawain ay dapat maganap. Isang dakilang gawain ang magagawa sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay sa pamamagitan ng paghirang ng Diyos na lalago hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayon ay tatayo si Daniel sa kaniyang kapalaran, upang ibigay ang kaniyang patotoo.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

Ang pagtindig ni Daniel sa kaniyang bahagi ay talata 13 ng Daniel 12. “Mapapalad ang mga matang nakakita ng mga bagay na nakita noong 1843 at 1844” ay talata 12. Si Ellen White ay nagbibigay ng banal na komentaryo sa Daniel 12:12–13, na sinasabing ang mga talatang ito ay hindi tungkol sa isang hula ng panahon, kundi tungkol sa isang karanasang sumasaklaw sa 1843 at 1844, na nalikha ng isang di-pagkakaunawa sa 1843 na nagbubunga ng isang panahon ng paghihintay. Kapag dumating ang panahon ng paghihintay, “Mapalad ang naghihintay.” Bagaman ang pangitain ay nagluluwat, hintayin mo iyon. Mapalad ang taong tapat na naghihintay mula sa Panahon ng Paghihintay hanggang sa ang pinto ay maisara. Ang nakikita ng tapat noong 1843 at 1844 ay isang pagpapala na nag-aakay sa kaniya tungo sa Kabanal-banalang Dako.

Ang hula ng 1335 ay nagtatapos noong 1843, na nagmarka sa pagdating ng Hatinggabing Sigaw. Ang 2520 at 2300 na mga panahong makahula ay nagtatapos noong 1844. Sinasabi ni Ellen White na ang gayunding katibayan na umakay sa kanila upang ipahayag na ang 2520, 2300, at 1335 ay nagtatapos noong 1843 ay noon ding kinilalang nagpapatunay na ang mga ito ay magwawakas noong 1844.

Ang liwanag mula sa Salita ng Diyos ay sumilang sa kanilang kalagayan, at kanilang natuklasan ang isang panahon ng paghihintay—“Bagaman ito [ang pangitain] ay mabalam, hintayin mo.” Sa kanilang pag-ibig sa agarang pagparito ni Cristo, nalampasan nila ang pagkaantala ng pangitain, na itinakda upang ihayag ang mga tunay na naghihintay. Muli, sila

ay nagkaroon ng isang takdang panahon. Gayunman, nakita ko na marami sa kanila ang hindi makaangat mula sa kanilang matinding pagkabigo upang taglayin ang gayong antas ng sigasig at lakas na naging tatak ng kanilang pananampalataya noong 1843.

Si Satanas at ang kaniyang mga anghel ay nagtagumpay laban sa kanila, at yaong mga ayaw tumanggap ng pabalita ay binati ang kanilang mga sarili dahil sa kanilang malayong pagtanaw at karunungan sa hindi pagtanggap sa pagkaligaw, gaya ng tawag nila rito. Hindi nila natanto na kanilang itinatakwil laban sa kanilang mga sarili ang payo ng Diyos, at nakikipagkaisa kay Satanas at sa kaniyang mga anghel upang guluhin ang bayan ng Diyos, na isinasabuhay ang pabalitang mula sa langit.

Sa kasaysayang ito, may dalawang uri ng mga sumasamba. Nililibak ng uring di-tapat ang mga naghihintay, ngunit ang mga naghihintay ay inaakay pabalik sa mga panahong makahula at nauunawaan na ang gayunding katibayan na umakay sa kanila upang matukoy ang pagwawakas ng 2520 at ng 2300 noong 1843 ay siyang magpapatunay na ang mga ito ay nagtapos noong 1844.

Bagaman kinilala ito ng mga naghihintay, hindi sila sing-alab para sa Panginoon gaya bago ang unang kabiguan. Muling pag-aalabin sila sa pamamagitan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Naunawaan na ng mga naghihintay ang 1844, ang wakas ng mga propesiya, bago pa man ang Sigaw sa Hatinggabi.

Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagbigay-daan sa mga naghihintay na matiyak ang Oktubre 22, 1844. Sa impormasyong iyon, hindi na lamang ito nasa kung saan mang bahagi ng 1844; ito ay sa mismong araw na ito, at iyon ang nagbigay-kapangyarihan sa mensahe.

Nakikita mo ba ang proseso? Ang mga turong nagluluwal ng karanasang ito ay tatlong propesiya: ang 1335, ang 2300, at ang 2520.

Pagkatapos mapagtanto ito, nagsimula silang magpahayag, “Magsilabas kayo sa Babilonia.” Ito ang Mensahe ng Ikalawang Anghel.

Maging malinaw tayo: Ano ang nagwawakas sa panahon ng paghihintay? Ang paggamit ng 1843 Chart. Isinantabi nila ang Chart na ito sapagkat nauunawaan na nila ngayon na ang Panginoon ay darating sa 1844, samantalang ang nasa Chart ay 1843. Kaya, isinantabi nila ang Chart para sa kasaysayan ng Mensahe ng Ikalawang Anghel.

Ano ang nagiging mensahe nila sa kasaysayan ng Ikalawang Anghel? Ipinaliliwanag ito ng huling talata.

Ang mga mananampalataya sa mensaheng ito ay inapi sa mga iglesia. Sa loob ng isang panahon, ang mga ayaw tumanggap sa mensahe ay napigil ng takot na isagawa ang mga damdamin ng kanilang mga puso; ngunit ang paglipas ng panahon ay naghayag ng kanilang tunay na mga damdamin. Ninais nilang patahimikin ang patotoong nadama ng mga naghihintay na sila’y napilitang ipahayag, na ang mga panahong makahula ay umabot hanggang 1844.

Anong mga panahong panghula? Ang 2520, ang 2300, at ang 1335. Iyan ang kanilang mensahe sa kasaysayang ito. Ngayon ay sinasabi nila, “Nauunawaan na namin! Ang mga hulang ito ay umaabot hanggang 1844.” Ang kanilang mensahe sa kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi ay ang mga hula ng 2520 at ng 2300 taon.

Sa loob ng isang panahon, yaong mga ayaw tumanggap sa mensahe ay napipigil ng takot na isagawa ang mga damdamin ng kanilang mga puso; datapuwa’t ang paglipas ng panahon ay naghayag ng kanilang tunay na saloobin. Ninais nilang patahimikin ang patotoo na nadarama ng mga naghihintay na sila’y napipilitang ihayag, na ang mga panahong makahula ay umaabot hanggang 1844. Malinaw na ipinaliwanag ng mga mananampalataya ang kanilang pagkakamali—isang natatanging pagkakamali—at ibinigay ang mga kadahilanan kung bakit nila inaasahan ang kanilang Panginoon noong 1844. Ang kanilang mga sumasalungat ay walang maiharap na mga katuwiran laban sa makapangyarihang mga dahilang inilahad. Gayunman, nagningas ang galit ng mga iglesya; ipinasiya nilang huwag makinig sa katibayan, at ilabas ang patotoo sa mga iglesya, upang hindi ito marinig ng iba.

Ano ang nangyayari kapag inihaharap mo ang 2520 kaugnay ng 2300 araw? Sa Kasaysayang Millerita, itinataboy ka palabas ng mga iglesya, at may pagsisikap na patahimikin ang mensaheng iyon.

Yaong mga hindi nangahas na ipagkait sa iba ang liwanag na ibinigay sa kanila ng Diyos ay itiniwalag mula sa mga iglesya; ngunit si Jesus ay sumasakanila, at sila’y nagalak sa liwanag ng Kaniyang mukha. Sila’y inihanda upang tanggapin ang pabalita ng ikalawang anghel.” *Early Writings, 235–237.*

Nang hindi pumapasok sa isang pag-aaral hinggil sa 2520, ang sinisikap naming ipakita ay na inilalagay ni Ellen White ang kaniyang tatak ng pagsang-ayon sa 2520. Kung hindi mo ito makita, kailangan mong manalangin na alisin ni Jesus ang mga kaliskis mula sa iyong mga mata. Sinabi ni Ellen White na ang gayon ding katibayang umakay sa kanila upang ipahayag ang 1843 ay noon ding nakitang nagpapatunay na ang mga panahong ito ng hula ay nagtapos noong 1844. Palagi niyang tinutukoy ang mga panahong makahula, o ang mga bilang, sa anyong maramihan. Tatlo lamang ang mga panahong makahula sa 1843 Chart na nagtapos noong 1843.

Ang nagwawakas sa 1843, ang 1335, ay nangangailangan, upang maging wasto sa gramatika, ng hindi bababa sa dalawang panahong makahula upang masabi niya ang “figures” at “prophetic periods.” Kung may tatlo at aalisin mo ang isa, kung gayon ang dalawang kaniyang pinagtitibay ay ang 2520 at ang 2300, anuman ang sabihin ng iba.

Sa kasaysayang ito, kabilang ang Dakilang Kabiguan ng mga Adventista noong Oktubre 22, 1844, ang Panginoon ay lumilikha ng isang karanasan kung saan sila ay inihihawalay mula sa mga iglesya upang makatayo sila hindi sa impluwensiya ng mga tao kundi sa Salita ng Diyos. Kinailangan nila ang karanasang iyon upang magkaroon ng pananampalatayang makapasok sa Kabanal-banalan na kasama ni Jesu-Cristo. Sila ay Kaniyang ginagawang sakdal upang dalhin sa kasukdulan ang Walang-Hanggang Ebanghelyo.

Patotoo ng mga Pionero: James White at Uriah Smith

Kasunod, taglay natin ang dalawang Pionero, sina James White at Uriah Smith. Sila ang pangunahing mga lalaking tinutukoy ng mga makabagong teologo upang igiit na tinanggihan ni James White ang 2520 noong 1863 at na tinanggihan naman ito ni Uriah Smith sa kaniyang mga sinulat noong dekada 1870 at 1880.

Babalik tayo sa 1844 at sa mga sumunod na pangyayari upang makita kung paano inilalarawan nina James White at Uriah Smith ang mismong kasaysayang ito na katatapos lamang ilarawan ni Ellen White. Binabanggit niya ang mga panahong makahula at ang pag-alis ng Panginoon ng Kaniyang kamay at ang pagkakita sa pagkakamali, at gayon din ang dalawang Pionerong ito.

Hindi sinasabi ni Ellen White ang “2520” o ang “pitong panahon,” ngunit sinasabi ito nina Uriah Smith at James White. Nililinaw nila na ang mga panahong panghula na kinilala sa kasaysayang ito ay ang 2520 at ang 2300.

James White, Review and Herald, tomo 1, Hulyo 9, 1851: “Sabi ng isang tumututol, ‘Hindi ako naniniwala na naibigay na ang sigaw sa hatinggabi.’ Ni hindi rin kami naniniwala na ang sigaw sa hatinggabi ay narinig na namin, o na ito man ay maririnig kailanman. Ang sigaw ng Mateo 25:6, ‘Narito, dumarating ang kasintahang lalaki,’ ay nasa kasaysayan ng isang kasalang silanganin. Ngunit na isang sigaw ang naibigay, at ganap na tinanggap ng buong pangkat ng mga Adventista noong taglagas ng 1844, na maihahambing nang mabuti sa sigaw sa hatinggabi ng talinghaga, ay hindi dapat itanggi ng mga nagkaroon ng karanasan dito.”

Si James White ay tumatalakay sa isang kasaysayan kung saan itinatakwil ng mga tao ang Panaghoy sa Hatinggabi at nalalaglag sa landas. Siya ay tumutugon dito at tatalakayin ang kasaysayang ito.

“Ito’y dumating sa takdang panahon. Ang sigaw sa talinghaga ay agad na sumunod sa pagkaantala, at sa pagkaidlip at pagtulog. Ito’y sumunod sa aming pagkaantala, matapos kaming mabigo sa aming inaasahan, at umabot sa aming pandinig samantalang kami ay nasa kalagayang natutulog. Ang sigaw na yaon ang gumising sa sampung dalaga, at umakay sa kanila upang ayusin ang kanilang mga ilawan. Ito, na sinamahan ng kapangyarihan ng Espiritu, ay gumising sa mga taong naghihintay sa Pagparito, at umakay sa kanila upang saliksikin ang Biblia nang higit kailanman, at italaga ang kanilang sarili at ang kanilang mga pag-aari sa sanlibutan nang lubos sa Panginoon. Yaong mga nagpahayag ng sigaw na ang Panginoon ay darating sa ikapitong buwan, 1844, ay malinaw na nakita na ang mga panahong makahula ay umaabot hanggang sa panahong yaon; kaya nga, ang katunayang iniharap mula sa mga panahong iyon upang patunayan na ang Pagparito ay magaganap sa 1843, ay nagpatunay na ito’y magaganap sa 1844. Nang magkagayo’y nakita namin ang isang kamalian sa paraang iyon ng pagtutuos na nagwawakas sa 2300 araw sa 1843. Wala sa mga sumulat laban sa Pagparito ang nakakita nito. Tinakpan ng kamay ng Pagkakalinga ang kamalian hanggang sa dumating ang panahon upang ito’y makita. Ang kamalian ay nasa pagbawas ng 457 ganap na taon mula sa 2300, na nag-iiwan ng 1843, nang hindi isinasaalang-alang ang bahagi ng taong 457 B.C. na nakalipas na nang maipalabas ang utos, na siyang pinagmumulan ng pagtutuos ng 70 sanlinggo.”

“Ang aming mga pag-iisip ay itinuro sa panahong iyon, [1843,] mula sa katotohanang, sa pagbibilang ng iba’t ibang panahong makahula mula sa mga taóng yaon na itinatakda ng pinakamahuhusay na mga kronologo bilang katuparan ng mga pangyayaring dapat magtanda ng kanilang pasimula, ang lahat ng ito ay waring nagwawakas sa taóng iyon.”

Ngayon ay sinasabi niya sa atin ang mga panahong makahulaang inakala nilang magwawakas noong 1843.

“Gayunman, ito ay maliwanag lamang sa tingin.” Maliwanag lamang sa tingin na nagtapos ang mga iyon noong 1843. Matutuklasan nilang nagtapos ang mga iyon noong 1844.

Ipinagpapalagay namin ang “pitong panahon,” o 2520 taon, mula sa pagkabihag kay Manases, na, sa malaking pagkakaisa, ay itinatakda ng mga kronolohista sa BC677.’ Ito ang mga panahong makahula na kanilang pinag-uukulan. ‘Ang petsang ito lamang ang kailanman naming pinagbatayan para sa pasimula ng panahong ito; at sa pagbabawas ng BC677 mula sa 2520 taon ay natitira ang AD1843. Gayunman, hindi namin napansin na yamang kakailanganin ang 677 ganap na taon BC at 1843 ganap na taon AD upang mabuo ang 2520 taon, aatasan din kami nito na palawigin ang panahong ito hanggang sa AD1844, hanggang sa lawak na maaaring nagsimula ito matapos ang pasimula ng BC677.’

Ang mga panahong makahula na kung saan “ingatan ng kamay ng Kabanal-bahalang Patnubay ang kaniyang kamay sa pagkakamali,” ay kinabibilangan ng 2520.

Uriah Smith: “Habang nagpapatuloy ang panahon lampas sa AD1843, marami ang nagsimulang magsiyasat ng mga dahilan ng kanilang pagkabigo hinggil sa taon ng kanilang inaasahang pagliligtas. Noon ay nakita na, kung pasisimulan ang lahat ng mga panahong propetiko sa mga taóng BC, kung saan noon pa man namin itinakda ang kanilang pasimula, ang mga ito ay hindi magkakaniya-kaniyang matatapos, kahit sa pagpapalagay na tama ang aming kronolohiya at ang petsa ng kanilang pasimula, hanggang sa isang panahon sa loob ng taóng 1844. Sa gayon, ang pitong panahon, o 2520 taon, na nagsimula noong BC677—ang dakilang jubileo, o 2450 taon [hindi ipinakikita sa alinman sa mga tsart ng 1843 o 1850.], na nagsimula noong BC607—at ang 2300 taon ni Daniel, na nagsimula noong BC457—yamang ang isang bahagi ng bawat isa sa mga taóng iyon, mula sa mga taóng ang mga panahong propetiko ay magkakaniya-kaniyang itinakda, ay lumipas na bago naganap ang sari-saring pangyayaring nagmarka sa kanilang pasimula, kinakailangan na ang mga iyon ay umabot hanggang sa gayong kalayuan sa loob ng AD1844, ayon sa kani-kaniyang pagsisimula matapos ang pasimula ng mga taóng BC na pinagbatayan ng kanilang pagkakabilang, upang, alinman sa makumpleto ang bilang ng mga taon sa bawat isa, o masubok ang kawastuhan ng aming kronolohiya. Ngunit walang pahiwatig hinggil sa panahon, sa mga kinauukulang taóng BC, kung kailan nagsimula ang sari-saring yugto; at dahil dito, ang panahon sa taon ng kanilang pagwawakas ay hindi matitiyak nang may ganap na kawastuhan.”

Sina Uriah Smith at James White ay kapuwa nagpapatotoo na ang mga panahong panghula na kinikilalang nagtatapos noong 1844 ay ang 2520 at ang 2300 taon, na ginagamit ang kapuwa parehong mga pananalita gaya ng kay Ellen White sa Early Writings, pahina 236 at mga kasunod.

Ang Tanikala ng Katotohanan: Ang mga Panimulang Punto ni William Miller

Mga Naunang Sulatin, pahina 230: “Isinugo ng Diyos ang Kaniyang anghel”—ang anghel na si Gabriel—“upang kumilos sa puso ng isang magsasaka”—si William Miller—“na hindi naniniwala sa Biblia, upang akayin siyang saliksikin ang mga propesiya. Ang mga anghel ng Diyos ay paulit-ulit na dumalaw sa piniling iyon, upang patnubayan ang kaniyang pag-iisip at buksan sa kaniyang pagkaunawa ang mga propesiyang laging naging malabo sa bayan ng Diyos. Ang pasimula ng kawing ng katotohanan ay ibinigay sa kaniya, at siya ay inakay na magsiyasat ng kawing sa ibabaw ng kawing, hanggang sa kaniyang minasdan nang may pagkamangha at paghanga ang Salita ng Diyos. Nakita niya roon ang isang sakdal na kawing ng katotohanan. Ang Salitang iyon na itinuring niyang hindi kinasihan ay nabuksan ngayon sa harap ng kaniyang paningin sa kagandahan at kaluwalhatian nito. Nakita niya na ang isang bahagi ng Kasulatan ay nagpapaliwanag ng isa pa,”—ipinakita sa kaniya ni Gabriel ang paraang tinatawag natin na proof-texting, utos sa ibabaw ng utos, dito’y kaunti at doo’y kaunti.

Ibinigay ni Gabriel sa kanya ang pasimula ng kawing ng katotohanan at ang paraan ng pagbanggit ng mga talata bilang patunay.

William Miller, *Advent Review and Sabbath Herald*, Abril 18, 1854: “Mula sa higit pang pag-aaral ng mga Kasulatan, aking napagpasyahan na ang pitong panahon ng kataas-taasang kapangyarihan ng mga Gentil ay dapat magsimula nang ang mga Judio ay tumigil na maging isang malayang bansa sa pagkabihag ni Manases, na itinakda ng pinakamahuhusay na mga kronolohista sa 677 B.C.; na ang 2300 araw ay nagsimula kasabay ng pitumpung sanlinggo, na ipinatungkol ng pinakamahuhusay na mga kronolohista sa 457 B.C.; at na ang 1335 araw, na nagsimula sa pag-aalis ng palagian, at sa pagtatatag ng kasuklam-suklam na bagay na nagdudulot ng pagkawasak, [Daniel 12:11] ay dapat bilangin mula sa pagkakatatag ng kataas-taasang kapangyarihang Papal, matapos maalis ang mga paganong kasuklam-suklam na bagay, at na, ayon sa pinakamahuhusay na mga historyador na aking masasaliksik, ay dapat ipalagay na mula sa humigit-kumulang A.D. 508.”

Sinasabi ni Ellen White na ibinigay ni Gabriel kay William Miller ang mga panimulang punto ng kawing ng katotohanan, at pinatotohanan ni William Miller na ang tatlong panimulang puntong ibinigay sa kaniya ay AD508, 677BC, at 457BC. Ibinigay sa kaniya ng Anghel Gabriel ang mga panimulang punto ng mga hulang ito na nagluwal ng kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi.

Ang Huling Panlilinlang: Pagtangi sa Espiritu ng Propesiya

Mga Piling Mensahe, aklat 1, pahina 48: “Si Satanas ay . . . walang tigil na naggigiit ng huwad—upang ilayo sa katotohanan. Ang pinakahuling pandaraya ni Satanas ay ang pawalang-bisa ang patotoo ng Espiritu ng Diyos.” Ang huling pandaraya ni Satanas ay sirain ang Espiritu ng Propesiya.

Kung inyong itinatakwil ang mga saligang katotohanang ito, kasabay ninyong itinatakwil ang Espiritu ng Propesiya. Ipinagkakaloob ni Ellen White ang kaniyang pagsang-ayon sa 2520. Itakwil ninyo ang 2520, at itinatapon ninyo kapuwa ang sanggol at ang pinagpaliguan dito.

“Si Satanas ay . . . patuloy na nagsisiksik ng huwad—upang iligaw palayo sa katotohanan. Ang pinakahuling pagdaraya ni Satanas ay ang pawalang-bisa ang patotoo ng Espiritu ng Diyos. ‘Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak’ (Kawikaan 29:18).” Siya ay nagsasalita tungkol sa pagtanggap sa Espiritu ng Propesiya at, kaugnay nito, sinasabi na kung tatanggihan mo ang Espiritu ng Propesiya, kung saan walang pangitain ay napapahamak ang bayan. Ano ang pangitain? Kung tatanggihan mo ang Espiritu ng Propesiya, ano ang pangitaing kulang sa iyo?

“Isulat mo ang pangitain, at gawin mong malinaw sa mga tapyas, upang siyang bumabasa nito ay makatakbo.” Habakkuk 2:2 (KJV). Kung inyong itinatakwil ang Espiritu ng Propesiya, inyong itatakwil ang Tsart ng 1843; at, kung itinatakwil ninyo ang Tsart na ito, itinatakwil ninyo ang Espiritu ng Propesiya.

“Si Satanas ay kikilos nang may katusuhan, sa iba’t ibang paraan at sa pamamagitan ng iba’t ibang kasangkapan, upang yanigin ang pagtitiwala ng bayang nalabi ng Diyos sa tunay na patotoo. Magkakaroon ng pagkamuhi na papagningasin laban sa mga Patotoo na maka-Satanas.” Kung minsan ay iniisip natin ang “maka-Satanas” bilang masasamang gawaing nakapangingilabot, ngunit sa Patriarchs and Prophets ay sinasabihan tayo na si Satanas ay gumagawa sa pamamagitan ng pagsisingit ng mga pag-aalinlangan. Iyan ang maka-Satanas na pagsalakay laban sa Espiritu ng Propesiya at sa mga saligang katotohanang ito. Isinasagawa ito sa pamamagitan ng mga taong inaakala nating dapat nating pagkatiwalaan na siyang nagsisingit ng mga pag-aalinlangang ito.

“Magkakaroon ng poot na paiiralin laban sa mga Patotoo na makasatanas. Ang mga paggawa ni Satanas ay upang yanigin ang pananampalataya ng mga iglesya sa mga ito, sa dahilang ito: Hindi magkakaroon si Satanas ng gayon kalinaw na landas upang maipasok ang kaniyang mga pandaraya at maigapos ang mga kaluluwa sa kaniyang mga hibang kung ang mga babala at mga pagsaway at mga payo ng Espiritu ng Diyos ay pinakikinggan.” Selected Messages, aklat 1, 48.

Sa pagtatapos nito, kapag sinasabi ni Sister White na wala tayong dapat ikatakot para sa hinaharap maliban na malimutan natin ang pag-akay ng Panginoon, ang sinasabi ko ay na ang pag-akay ng Panginoon na kanyang tinutukoy ay ang kasaysayan mula sa Panahon ng Paghihintay hanggang sa saradong pinto—ang kasaysayang kinakatawanan ng katawagang, Ang Sigaw sa Hatinggabi. Wala tayong dapat ikatakot para sa hinaharap maliban na malimutan natin kung paanong inakay tayo ng Panginoon sa karanasan ng Sigaw sa Hatinggabi, at gayundin ang mga aral na kaugnay ng pag-akay na ito. Ang mga aral na nagbunga ng karanasang ito ay ang tatlong propesiya ng panahon, na nagsisimula sa mga petsang ibinigay kay William Miller ng Anghel Gabriel. Wala tayong dapat ikatakot para sa hinaharap maliban na malimutan natin ang mga aral na ito, kabilang ang 2520, na nagbunga ng karanasan ng Sigaw sa Hatinggabi habang inaakay ng Panginoon ang mga Millerite sa kasukdulan ng Walang-Hanggang Ebanghelyo.

Spalding and Magan, mga pahina 305–306: “Isang bagay ang tiyak: yaong mga Seventh-day Adventist na pumapanig sa ilalim ng watawat ni Satanas ay unang tatalikdan ang kanilang pananampalataya sa mga babala at pagsaway na nakapaloob sa mga Testimonya ng Espiritu ng

Diyos.” Tinatanggihan mo ang mga Pundasyon, tinatanggihan mo ang Espiritu ng Propesiya. Kung tatanggihan mo ang Espiritu ng Propesiya, tinatanggihan mo ang mga Pundasyon. Magkaugnay ang mga ito. Kung saan walang Espiritu ng Propesiya, walang pangitain.

Ang panawagan sa higit na pagtatalaga at higit na banal na paglilingkod ay ipinahahayag, at magpapatuloy na ipahayag. Ang ilan na ngayon ay nagpapahayag ng mga mungkahi ni Satanas ay magbabalik sa kanilang katinuan. May mga nasa mahahalagang katungkulan ng pagtitiwala na hindi nakauunawa sa katotohanan para sa panahong ito. Sa kanila ay dapat ibigay ang mensahe. Kung tatanggapin nila ito, tatanggapin sila ni Cristo, at gagawin silang mga manggagawang kasama niya. Ngunit kung tatanggi silang pakinggan ang mensahe, papanig sila sa ilalim ng maitim na watawat ng Prinsipe ng Kadiliman.

Ako’y inutusan na sabihin na ang mahalagang katotohanan para sa panahong ito ay higit at higit na malinaw na nabubuksan sa mga pag-iisip ng tao. Sa isang natatanging diwa, ang mga lalaki at mga babae ay dapat kumain ng laman ni Cristo at uminom ng kaniyang dugo. Magkakaroon ng pag-unlad sa pagkaunawa, sapagkat ang katotohanan ay may kakayahang patuloy na lumawak. Ang banal na pinagmulan ng katotohanan ay darating sa lalong malapit at lalo pang malapit na pakikipag-isa sa mga nagpapatuloy upang makilala siya. Habang tinatanggap ng bayan ng Diyos ang kaniyang salita bilang tinapay ng langit, kanilang malalaman na ang kaniyang paglabas ay nahahanda na gaya ng umaga. Tatanggap sila ng espirituwal na kalakasan, gaya ng pagtanggap ng katawan ng pisikal na kalakasan kapag ang pagkain ay kinakain.

Hindi natin lubos na nauunawaan ang panukala ng Panginoon sa pagkuha sa mga anak ni Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto, at sa pag-akay sa kanila sa ilang patungo sa Canaan.

“Habang ating tinitipon ang mga banal na sinag na nagniningning mula sa ebanghelyo, magkakaroon tayo ng lalong malinaw na pagkaunawa sa kaayusang Judio, at ng lalong malalim na pagpapahalaga sa mahahalagang katotohanan nito. Ang ating pagsasaliksik sa katotohanan ay hindi pa ganap. Kaunti pa lamang na mga sinag ng liwanag ang ating natitipon. Yaong mga hindi araw-araw na mag-aaral ng Salita ay hindi makalulutas sa mga suliranin ng kaayusang Judio. Hindi nila mauunawaan ang mga katotohanang itinuturo ng paglilingkod sa templo. Ang gawain ng Diyos ay nahahadlangan ng makamundong pagkaunawa sa Kaniyang dakilang panukala. Sa buhay na darating ay mahahayag ang kahulugan ng mga kautusang ibinigay ni Cristo sa Kaniyang bayan, habang Siya’y nalulukuban ng haliging ulap.” Spalding and Magan, 305–306.

Yaong mga Adventista na tumatanggap ng tatak ng halimaw, na nakatayo sa ilalim ng bandila ni Satanas, ay unang tumatanggi sa Espiritu ng Hula.

May dalawang uri sa talatang ito: yaong mga nagpapatuloy upang makilala ang Panginoon, nagpapatuloy na kumain ng Kaniyang laman at uminom ng Kaniyang dugo, at nagpapatuloy na magsaliksik ng Salita ng Diyos, at yaong mga hindi. Ang pag-unlad ng katotohanan ay hindi pa natatapos; magkakaroon sila ng mga bagay na sasabihin tungkol sa paglilingkod sa Santuwaryo na hindi pa nasasabi. Bibigyang-diin nila ang pagbabago ng dispensasyon sa panahon ni Cristo, na siyang naglalarawan nang patiuna sa pagbabago sa panahon ng mga Millerita, na tumutukoy

naman sa dispensasyon kung kailan lilipat si Cristo mula sa Paghuhukom sa mga Patay tungo sa Paghuhukom sa mga Buhay. Magkakaroon sila ng mga bagay na sasabihin tungkol sa Santuwaryo at kung paanong minamarkahan ng Panginoon ang Kaniyang mga pagkilos sa mga pagbabagong ito ng mga dispensasyon sa pamamagitan ng pagbubuhos ng Kaniyang Espiritu.

Ilang pang sipi at malapit na tayong matapos.

Yaong mga Ikapitong-araw na Adventista na tumatanggi sa Sigaw sa Hatinggabi ay nalilihis sa landas, itinatakwil ang pangunguna ng Panginoon at ang mga aral na doktrinal na nagbunga ng kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi. Iyan ang dapat nating katakutan—ang itakwil ang mga turong iyon at hindi maunawaan ang karanasang iyon. Sa paggawa nito, itinatakwil natin ang Espiritu ng Propesiya.

Ipinagkakaloob ni Sister White ang kaniyang tatak ng pagsang-ayon sa 2520. Ipapakita namin kung paano niya ipinagkakaloob ang kaniyang tatak ng pagsang-ayon sa iba pang mga katotohanan sa Tsart ng 1843.

Sa katapusan ng sanlibutan, kapag ang lahat ng ito ay sumapit sa kasukdulan ng Walang-hanggang Ebanghelyo sa ating kasaysayan, haharapin ng Adventismo ang tatlong-yugtong proseso ng pagsubok na naipaanino na, gaya ng makikita sa karanasan ni William Miller.

Si William Miller ay nakagawa ng tatlong pagkakamali: (1) Tinanggihan niya ang Sigaw sa Hatinggabi at nahulog mula sa landas tungo sa masamang sanlibutan sa ibaba. (2) Pagkatapos niyon ay nagtiwala siya sa impluwensiya ng tao, kay Joshua Himes. (3) Tinanggihan niya ang Sabbath.

Isang tanong ang bumangon: “Kaniya bang itinakwil ang Sabbath o ang Santuwaryo?” Ang katuruang nagbago mula sa santuwaryo sa lupa tungo sa Santuwaryo sa Langit sa panahong iyon ay maaaring hindi lubusang naunawaan ni Miller. Nang akayin si Ellen White papasok sa Kabanal-banalang Dako, nakita niya ang Sampung Utos sa kaban ng tipan, at ang utos tungkol sa Sabbath ay may banal na ningning sa palibot nito.

Ang bagay na tinanggihan ni Miller ay ang Kautusan ng Diyos—ang Sabbath. Kaya, tinanggihan ni Miller ang Sigaw sa Hatinggabi, pagkatapos ay umasa sa laman, at saka tinanggap ang tatak ng hayop. Inuulit iyan sa wakas ng sanlibutan.

Mga Patotoo, tomo 5, pahina 211: “Dito ay nakikita natin na ang iglesya—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang dumanas ng hagupit ng poot ng Diyos. Ang matatandang lalaki, yaong mga pinagkalooban ng Diyos ng dakilang liwanag at nagsitayong mga tagapagbantay ng mga espirituwal na kapakanan ng bayan, ay nagtaksil sa ipinagkatiwala sa kanila.” Siya ay nagbibigay ng puna hinggil sa Ezekiel 8 at 9, ang pagtatatak. Sinasabi ni Sister White na ang pagtatatak sa Ezekiel 9 ay siya ring pagtatatak ng Apocalipsis 7. Siya ay tumutukoy sa yugto ng panahon ng pagtatatak ng 144,000. Sinasabi niya na yaong mga dapat sana’y naging mga tagapagbantay ay nagtaksil sa ipinagkatiwala sa kanila.

“Kinuha nila ang paninindigang hindi na natin kailangang umasa sa mga himala at sa malinaw na pagpapahayag ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon.” Ang una nilang pagkakamali ay ang salungatin ang Sigaw sa Hatinggabi, na nagsasabi, “Ang naganap sa kasaysayang ito ng Sigaw sa Hatinggabi ay hindi na mauulit.” Sila ay lumilihis sa landas.

“Ang mga salitang ito ay nagpapatibay ng kanilang kawalang-panampalataya, at kanilang sinasabi: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa man Siya ng masama. Siya ay lubhang maawain upang dalawin ang Kaniyang bayan sa paghatol. Kaya nga, ‘Kapayapaan at katiwasayan’ ang sigaw ng mga taong hindi na muling magtataas ng kanilang tinig na gaya ng trumpeta upang ipakita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ito na ayaw tumahol ang siyang makararamdam ng matuwid na paghihiganti ng isang napinsalang Diyos. Ang mga lalaki, mga dalaga, at mga munting bata ay pawang mapapahamak na magkakasama.” Testimonies, volume 5, 211.

Si Jeremias, na tumutukoy sa ikalawang kabiguan ni William Miller, ay nagsabi, “Ganito ang sabi ng Panginoon; Sumpain ang tao na nagtitiwala sa tao, at ginagawang kaniyang bisig ang laman, at ang kaniyang puso ay humihiwalay sa Panginoon.” Jeremias 17:5 (KJV). Kung ikaw ay nagtitiwala sa isang tao, ang iyong puso ay humihiwalay sa Panginoon.

Ang unang pagtanggap sa wakas ay ang Sigaw sa Hatinggabi, isang pag-uulit ng pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos. Ang ikalawa ay ang pagsandig sa laman. Ang ikatlo ay ang Batas ng Linggo.

Dalawa lamang ang maaaring uriin. Ang bawat panig ay may malinaw na tatak, alinman sa tatak ng Diyos na buháy, o sa tanda ng hayop o ng kaniyang larawan. Ang bawat anak na lalaki at anak na babae ni Adan ay pumipili alinman kay Cristo o kay Barabbas bilang kaniyang pinuno. At ang lahat ng naglalagay ng kanilang sarili sa panig ng mga hindi tapat ay nakatayo sa ilalim ng maitim na bandila ni Satanas, at pinararangang itinatakwil at nilalait si Cristo. Sila ay pinararangang sadyang ipinapako sa krus ang Panginoon ng buhay at kaluwalhatian.” Review and Herald, Enero 30, 1900.

Isang bagay ang tiyak: yaong mga Seventh-day Adventistang pumapanig sa ilalim ng bandila ni Satanas ay unang tatalikdan ang kanilang pagtitiwala sa Espiritu ng Propesiya.

Inuulit ng Adventismo ang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na nabigong malampasan ni William Miller. Ngunit ang mga anghel ay naghihintay upang ibangon si Miller at iuwi siya sa kanyang tahanan kasama ng kaniyang Tagapagligtas. Para sa mga Adventistang tumanggap ng tanda ng halimaw, hindi yaon ang mga anghel na naghihintay sa kanila.

Paulit-ulit na ipinakita sa akin na ang mga karanasan ng bayan ng Diyos sa nakaraan ay hindi dapat ibilang na mga patay na katotohanan. Hindi natin dapat ituring ang tala ng mga karanasang ito gaya ng pagtrato natin sa isang almanak ng nakaraang taon. Ang tala ay dapat panatilihin sa isipan, sapagkat ang kasaysayan ay mauulit. Publishing Ministry, 175.

Bakit kailangan nating alalahanin ang Sigaw sa Hatinggabi? Sapagkat ang kasaysayan ay mauulit. Sa kasaysayang ito, ang mensaheng magdudulot ng pagyanig ay ang 2520 at ang 2300; dahil dito ay mapalalabas ang mga tao mula sa mga iglesya.

Ngunit ang kasaysayang ito, ang Sigaw sa Hatinggabi, ay talagang mauulit ba o ito’y isa lamang kasaysayan? Pansinin ang susunod na sipi:

May isang sanlibutang nabubulid sa kasamaan, sa panlilinlang at kahibangan, sa mismong lilim ng kamatayan,—natutulog, natutulog. Sino ang nakararanas ng paghihirap ng kaluluwa upang sila’y gisingin? Anong tinig ang makaabot sa kanila? Dinala ang aking isipan sa hinaharap, kung kailan ibibigay ang hudyat. “Narito, ang Kasintahang-Lalaki ay dumarating; magsilabas kayo upang salubungin siya.” Ngunit ang ilan ay magpapaliban sa pagkuha ng langis upang mapunan ang kanilang mga ilawan, at sa huli’y matutuklasan nilang ang pagkatao, na kinakatawan ng langis, ay hindi maisasalin. *Review and Herald*, Pebrero 11, 1896.

Ang kasaysayang ito ng Sigaw sa Hatinggabi ay inuulit hanggang sa pinakahuling titik.

Naunawaan ni Ellen White na ang 2520 ay isang wastong propesiya ng panahon at na ito ay ginamit ng Panginoon upang magbunga ng panahon ng paghihintay, ng kabiguang lumikha ng karanasang naghanda sa mga lalaki at babae upang sa pamamagitan ng pananampalataya ay pumasok kasama ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako.

Hindi pa natin sinubukang patunayan ang 2520 mula sa Biblia. Sa pag-aaral na ito tungkol sa Dalawang Tapyas ni Habakkuk, nais muna nating maging malinaw na itinataguyod ni Ellen White ang mga doktrinang ito na itinatakwil ng Adventismo sa kasalukuyan; saka tayo tutungo sa pag-aaral mula sa Biblia.